

Arrest

nr. 279 670 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAEREWYCK, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2021 werd een aanvraag ingediend voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 279 669 van 28 oktober 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 2 mei 2022 legde de gemachtigde aan verzoekster eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer/mevrouw, die verklaart te heten

Naam: R. Voornaam: A. Geboortedatum: [...]1975 Geboorteplaats: F. M.,

Nationaliteit: Marokko

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of staagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene kwam het land binnen op 19.12.2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat haar regelmatig verblijf reeds verstreken is.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar verzoekschrift voert verzoekster volgende middelen aan, toegelicht als volgt:

“4. De feiten en middelen:

1° Formele ongeldigheid

1.1.

Verzoekster betwist de formele geldigheid van de beslissing van 02.05.2022.

Uit de kennisgeving blijkt de beslissing te zijn getekend door A. I, administratief assistent voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verzoekster betwist de bevoegdheid van deze assistent om dergelijke beslissing te nemen, minstens bevat de beslissing geen enkele aanduiding op welke gronden voornoemd assistent officieel zou gemachtigd zijn en bevoegd hebben om dergelijke beslissing te nemen.

De beslissing is bijgevolg op formele gronden nietig.

1.2.

De bestreden beslissing is eveneens formeel nietig wegens een totaal gebrek aan motivering of specificering van de ingeroepen artikelen van de Vreemdelingenwet.

Dit blijkt duidelijk uit de algemene bewoordingen van de vermelde reden van beslissing:

[...]

Het mag duidelijk zijn dat de beslissing geen artikel aanwijst, doch enkel een aantal alternatieven opsomt zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster.

2° Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de wettigheid, het recht van verdediging e.a., inbegrepen het EVRM.

2.1.

Huidig bestreden bevel lijkt zijn oorsprong te vinden of minstens verbonden te zijn met de op dezelfde dag m.n. 02.05.2022 genomen beslissing tot onontvankelijkheid van ene aanvraag voor toelating tot verblijf. Tegen die beslissing werd eveneens een verzoek tot nietigverklaring ingediend.

Uitvoering geven aan huidig bevel zou bijgevolg de behandeling van dat beroep ondermijnen en ondergraven.

2.2.

Verzoekster is gehuwd met de heer E(...) J(...) N(...) (RR xxx) te Stekene op (...)2021.

Zij verbleef en verblijft bij haar echtgenoot op hun adres te Stekene (...).

Verzoekster heeft op basis van dit huwelijk een aanvraag tot toelating tot verblijf ingediend op 17.12.2021. In acht genomen deze specifieke situatie is het bevel het grondgebied te verlaten buitenproportioneel en wordt het volledig afgewend van de doelstelling en bedoeling van de voorziene mogelijkheden.

Verzoekster benadrukt dat het uitvaardigen van dergelijk bevel helemaal geen verplichting uitmaakt, doch slechts een mogelijkheid.

Dit betekent en houdt in dat rekening moet worden gehouden met de opportuniteit van dergelijk bevel.

Het mag voldoende duidelijk zijn dat verzoekster met haar echtgenoot, waarmee zij huwde te Stekene, uiteraard de bedoeling heeft (en dit ook daadwerkelijk uitvoert) een gezin te vormen.

2.3.

De aanvraag voor toelating tot verblijf werd onontvankelijk verklaard enkel en uitsluitend om reden dat de motivatiebrief van verzoekster niet zou voorzien zijn van haar handtekening en het niet duidelijk zou zijn dat de aanvraag zou ingediend zijn door verzoekster.

Er kan niet worden ontkend dat de aanvraag door gemeente werd aanvaard als geldige aanvraag.

De aanvraag werd immers wel degelijk doorgestuurd in toepassing van art. 26 § 1, 2de lid K.B. van 08.10.1981.

Dit betekent dat de aanvraag in overweging werd genomen.

(Zo de aanvraag niet volledig was, kwam het aan de Burgemeester of zijn gemachtigde toe de aanvraag niet in overweging te nemen en aan verzoekster hierover een beslissing te bezorgen conform art. 26 §1, 4de lid K.B. van 08.10.1981.)

Door de aanvraag in overweging te nemen mocht verzoekster er van uitgaan dat deze aanvraag volledig was en alle vereiste documenten werden overgelegd.

In elk geval kan niet worden ontkend dat de aanvraag door verzoekster is gebeurd."

Verzoekster betwist in eerste instantie de formele geldigheid van de beslissing omdat ze getekend is door Mw. A.I. Ze betwist dat een administratief assistent een dergelijke beslissing mag nemen, sowieso bevat de beslissing geen aanduiding op welke grond die assistent bevoegd is een dergelijke beslissing te nemen.

De Raad wijst er, samen met verweerder in de nota, evenwel op dat artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Delegatiebesluit) als volgt luidt:

*"Art. 8. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [7 artikel 4bis;]7 **artikel 7, eerste lid**; artikel 8bis, § 2, eerste lid; [1 artikel 10, § 2, zesde lid;]1 [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, tweede zin, en derde lid, en § 2bis]1 [4 en § 2ter, tweede lid;]4 artikel 11, § 2, alinéa 3; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, tweede zin, en vijfde lid, § 3, vierde lid, [4 § 3bis, tweede lid]4 en § 6, tweede lid;]1; artikel 13, § 6, tweede lid; [6 artikel 14, artikel 15, artikel 15bis, artikel 17, § 6]6; [9 artikel 19/1, tweede lid;]9 artikel 30bis, §§ 3 en 6; artikel 39/69, § 3; artikel 39/79, § 2, eerste lid; [6 artikel 41, § 1, tweede lid, § 2, vierde lid, en § 4]6; artikel 41bis, tweede lid; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, tweede zin, en § 4, tweede lid;]1 [6 artikel 42bis, § 1, eerste lid, tweede zin]6; artikel 42ter, § 3; artikel 42quater, § 5; [6 artikel 42quinquies, § 6, derde lid]6; artikel 42octies, § 2, eerste lid; [10 artikel 44ter, § 1;]10 [6 [8 artikel 45, § 2, vierde lid, en § 3, derde lid;]8 [9 artikel 48/6, § 2, vierde lid;]9 artikel 49, § 2, derde en vierde lid; artikel 49/2, § 2, derde en vierde lid;]6 [9 artikel 50, § 3, derde lid]9 artikel 51/3, § 3; artikel 51/4, § 2, derde lid; artikel 51/5, § 3, eerste lid; [10 artikel 51/5/1, § 1, eerste en derde lid;]10 [5 [6 artikel 51/8; artikel 51/10;]6 [9 artikel 52/3, § 3, tweede lid]9 [6 artikel 52/4, eerste lid; artikel 57/6/2;]6 artikel 57/8, tweede lid; artikel 57/31, tweede lid; artikel 57/35, § 1, tweede lid; artikel 57/36, § 2, drie en vierde lid; [11 artikel 60, § 3, tweede lid; artikel 61/1, § 4; artikel 61/1/1; artikel 61/1/8; artikel 61/1/10; artikel 61/1/11; artikel 61/1/12, § 1;]11 artikel 61/7, § 3, tweede lid, en § 5; artikel 61/11; artikel 61/12, zesde lid [2 ; artikel 61/15; artikel 61/16; artikel 61/18; artikel 61/19; artikel 61/20, tweede lid; artikel 61/21; artikel 61/24]2; [10 ...]10 [10 artikel 61/25-2, §§ 1 tot 4, 6 en 7;*

artikel 61/25-5, § 2; artikel 61/25-6, § 5; artikel 61/27-1, §§ 1, 2, 4 tot 7; artikel 61/27-4, § 2, eerste en derde lid; artikel 61/29-4, §§ 4 en 6; artikel 61/29-5, § 5; artikel 61/29-6; artikel 61/29-8, § 2;]10 [12 artikel 61/34, § 4-5; artikel 61/36; artikel 61/39, § 2; artikel 61/45, § 3-4 en § 6; 61/48, § 2; artikel 61/49;]12 [3 artikel 74/8, § 1, tweede lid; artikel 74/12, § 6 [8 ...]8 [10 ; artikel 74/20, §§ 1 en 3; artikel 74/21, eerste lid]10]3.” (eigen vet zetten)

Bijgevolg kon een administratief assistent op grond van deze bepaling de bestreden beslissing treffen. Dit vloeit voort uit het delegatiebesluit zelf en vormt op zich een voldoende aanduiding van de rechtsgrond waaruit blijkt dat die assistent bevoegd is, dat deze niet in de bestreden beslissing verder moest verduidelijkt worden.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, “de wettigheid” en “het recht van verdediging e.a. inbegrepen het EVRM”. Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing verbonden is met de op dezelfde dag genomen beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag voor een toelating tot verblijf, waartegen ze eveneens een beroep heeft ingediend. Indien verzoekster uitvoering zou geven aan huidig bevel, zou ze haar beroep tegen de bijlage 15quater ondergraven.

Uit voorgaand betoog lijkt het erop dat verzoekster met dit onderdeel van het middel doelt op het feit dat zij een recht wenst op een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd in artikel 13 van het EVRM aangezien ze het heeft over “het recht van verdediging e.a. inbegrepen het EVRM”. Ze wijst op haar beroep tegen de bijlage 15quater dat ze niet wenst te ondergraven en op de samenhang die blijkt tussen de onontvankelijkheidsbeslissing volgend op haar aanvraag (bijlage 15quater) en het huidige bevel. Verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog aangaande de samenhang tussen beide beslissingen. Zo blijkt immers uit artikel 26/1, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit dat indien de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van de bijlage 15quater betekent en dat indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, de gemachtigde, in voorkomend geval, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft. Echter de Raad heeft bij arrest nr. 279 669 van 28 oktober 2022 het beroep verworpen, zodat verzoekster niet langer belang heeft bij haar betoog dat een uitvoering van het bevel haar beroep tegen de 15quater zou ondergraven.

Verder wijst verzoekster op haar huwelijk met de heer E.J.N. in juni 2021 en het feit dat ze bij hem woont en op basis van dat huwelijk een aanvraag tot toelating tot verblijf heeft ingediend op 17 december 2021. Om die reden is het huidige bevel disproportioneel. De gemachtigde was niet verplicht het huidige bevel uit te vaardigen, het was enkel een mogelijkheid. Bijgevolg moest de gemachtigde rekening houden met de opportuniteit van het bevel. Verzoekster wil immers met haar echtgenoot een gezin vormen.

De Raad kan verzoekster volgen dat er geen absolute verplichting bestaat voor de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, gezien de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Deze bepaling luidt immers als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

1° [...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

In principe moet de gemachtigde in casu een bevel afgeven, maar wel “onverminderd meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag”. Het komt verzoekster evenwel dan toe toe te lichten welke dergelijke verdragsbepaling zou geschonden worden bij het uitvoeren van het bevel, hetgeen zij nalaat.

Verder kan de Raad er uiteraard begrip voor opbrengen dat verzoekster, gezien haar huwelijk met haar echtgenoot, met hem een gezin wil vormen. Echter, deze wens op zich maakt het thans bestreden bevel niet disproportioneel. De Vreemdelingenwet vereist in principe immers volgens artikel 12bis, § 1 dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Enkel in welbepaalde uitzonderingsgevallen kan de

aanvraag toch in België worden ingediend. Het staat verzoekster vrij een nieuwe aanvraag in te dienen waarin zij uiteen zet waarom zij op de uitzondering van de buitengewone omstandigheden een beroep kan doen en dus waarom het disproportioneel is om van haar te verwachten dat zij haar aanvraag in het buitenland bij de bevoegde post indient, zoals de algemene regel voorschrijft. Die disproportionaliteit kan niet aangetoond worden door enkel op het huwelijk en de wens een gezin te stichten te wijzen.

Tot slot stelt verzoekster dat de beslissing waarbij haar aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot onontvankelijk werd verklaard enkel en alleen steunt op het feit dat de motivatiebrief van verzoekster niet zou voorzien zijn van haar handtekening en het niet duidelijk is dat de aanvraag door haar is ingediend. Nochtans heeft de gemeente de aanvraag als geldig aangenomen en doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien de aanvraag onvolledig was, had de burgemeester of zijn gemachtigde die aanvraag niet in overweging mogen nemen. Nu de aanvraag in overweging werd genomen, mocht zij ervan uitgaan dat de aanvraag volledig was en alle vereiste documenten werden overgelegd. In elk geval kan volgens verzoekster niet ontkend worden dat de aanvraag door haar is gebeurd.

Wat betreft dit laatste onderdeel, stelt de Raad vast dat dit niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen een andere beslissing, met name de bijlage 15quater. Een betoog dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing is onontvankelijk. Ten overvloede blijkt dat het betoog overeenkomt met het betoog dat verzoekster in haar beroep heeft ontwikkeld tegen de bijlage 15quater. Echter bij arrest nr. 279 669 van 28 oktober 2022 heeft de Raad dit beroep verworpen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES